

Tajemství Lucifera.

Šedivý závoj spočívá na všem, co jest v souvislosti s Luciferem. Jako by se všechno lekalo nadzvednouti cíp tohoto závoje. Ve skutečnosti jest tato obava jen neschopnost vniknouti do říše temna. Tato nemohoucnost jest však i zde opět zcela prostě v povaze věci samé, protože ani zde nemůže lidský duch tak daleko proniknouti. V jeho přirozenosti jest mu určena hranice. Právě tak jako nemůže dostoupit nejvyšších výšin, tak také nemůže a nebude nikdy moci sestoupiti do nejhlubších hlubin.

Fantasie jako náhradu za tento nedostatek vytvořila bytosti různé podoby. Mluví se o ďáblu v nejdobrodružnějších tvarech, o padlém a zavrženém archandělu, o vtělení zlého principu a ještě různém jiném. O vlastní podstatě Luciferově neví se nic vzdor tomu, že lidský duch bývá jím napaden a tím často i stržen do víru mocného rozporu, který možno označiti jako boj.

Ti, kteří mluví o padlém archandělu, a oni, kteří mluví o vtělení zlého principu, jsou skutečnosti nejbližší. Avšak i zde jest to nesprávné stanovisko, které pak propůjčuje všemu nesprávný obraz. Vtělení zlého principu dovoluje myslet na nejvyšší vrchol, na konečný cíl, na zlo, které se stalo živým tělem, tedy na korunu a na dokonalý závěr. Ale Lucifer jest naopak **původ** falešného principu, jeho východisko a hybná síla. To, co způsobuje, nemělo by se ani nazývati **zlým** principem, nýbrž principem **falešným**. Falešným jako pojem nesprávného, ne nedobrého. Obor působnosti tohoto nesprávného principu jest hmotné stvoření. Jen ve hmotnosti narážejí na sebe účinky Světla a účinky temna,

tedy dva protikladné principy a působí tu trvale na lidskou duši v době, kdy tato probíhá hmotností ve svém vývoji ke zdokonalení. Kterému principu se pak lidská duše podle vlastního přání více oddává, jest směrodatné pro její vzestup ke Světlu, nebo úsilí dolů k temnu.

Nesmírná jest propast mezi Světlem a temnotou. Jest vyplněna hmotným dílem stvoření, které jest podrobno proměnlivosti tvarů, tedy rozkladu dočasných stávajících forem a znovuvytváření.

Podle zákonů, které vložila vůle Boha Otce do stvoření, platí koloběh za ukončený a naplněný jen tehdy, když se na svém konci vrací k původu. Tak možno také pohlížeti na běh lidského ducha jako na dokonalý pouze v tom případě, když se vrací do duchovně bytostného, které jest Prásvětlu nejbližší, poněvadž jeho sémě vyšlo z tohoto duchovně bytostného. Nechá-li se strhovati k temnu, ocitá se v nebezpečí, že bude stržen do hlubin přes nejzazší okruh svého normálního běhu, aby pak již nikdy nenašel cestu ke vzestupu. Z nejhutnějšího a nejhlubšího jemnohmotného temna nemůže přejíti ze hmotnosti přes její nejzazší hranici ještě hlouběji. Ze hmotnosti může vyjít jen směrem vzhůru do říše bytostného, protože to jest jeho východisko. Nechá-li se strhovati k temnu, jest v nesmírném koloběhu hmotného stvoření pak trvale vlečen až do konečného rozkladu, poněvadž ho strhuje jeho jemnohmotně temné a tedy hutné a těžké roucho, zvané také tělem záhrobním. Rozklad ruší pak jeho duchovní osobnost jako takovou, kterou získal na své pouti stvořením. Tím utrpí duchovní smrt a je rozprášen do duchovních prvotních prasečen.

Lucifer sám stojí **mimo** hmotné stvoření, není tedy

spolustržen do rozkladu, jako se to děje obětím jeho principu, neboť Lucifer jest věčný. Jest původem z Božsky bytostného. Rozpor nastal po začátku vzniku všeho hmotného. Lucifer byl vyslán, aby podporoval duchovně bytostné ve hmotném stvoření a napomáhal mu ve vývoji. On však nesplnil tento příkaz ve smyslu tvůrčí vůle Boha Otce, nýbrž volil cesty jiné než mu byly vytčeny touto tvůrčí vůlí. Při svém působení ve hmotnosti chtěl vždy vše věděti lépe.

Zneužil dané mu moci a místo principu podporující pomoci, který jest totožný se sloužící láskou, zavedl princip pokušení. Tato sloužící láska jest míněna v Božském smyslu. Nemá nic společného s otrockou službou, ale má na zřeteli jen duchovní vzestup a tím věčné blaho bližního. Jedná vždy podle toho.

Princip pokušení jest však totéž jako kladení léček, přes které rychle klopýtají všichni tvorové ne dosti pevní v sobě, klesají a jdou tak vstříc zkáze. Pevní ovšem při tom zase mohutní v bdělosti a síle, aby pak mocně rozkvetli k duchovním výšinám. Všechno slabé jest však předem bez záchrany vydáno zkáze. Tento princip nezná žádné dobroty, žádného smilování, protože mu chybí láska Boha Otce. Tím schází mu však také nejmocnější hybná síla a nejsilnější opora, jaká vůbec existuje.

Pokušení v ráji, vyličené v bibli, ukazuje účinek zavedení Luciferova principu. Obrazně znázorňuje, jak se Lucifer snaží zkoušeti sílu nebo pevnost lidského páru, aby ho při nejmenším poklesku ihned a bez milosrdenství uvrhl na cestu zničení.

Stálost tohoto lidského páru byla by znamenala radostné postavení se do vůle Boží, která jest v prostých přírodních

zákonech stvoření. Tato vůle, Boží příkaz, byla lidskému páru dobře známa. Neochvějnost ve stálosti byla by zároveň bývala uznáním a poslušností těchto zákonů. Jedině touto poslušností může je člověk teprve správně a neomezeně využívat a státi se tak vlastním „pánem stvoření“, protože „jde s nimi“. Všechny síly jsou mu k službám, když nestaví se proti nim. Pracují pak samočinně v jeho prospěch. V tom jest pak plnění příkázání Stvořitelových, které nechtějí nic jiného, než nerušené a nezkalené zachování a pěstování všech vývojových možností, které spočívají v jeho nádherném díle stvoření. Prostá dbalost a plnění těchto příkázání jest v dalším důsledku opět vědomým spolupůsobením na zdravém vývoji stvoření nebo hmotného světa.

Kdo tak nečiní, jest překážkou, která buď musí se nechat obrousiti v pravý tvar, nebo propadá rozdrčení mezi koly světového soustrojí, tedy v zákonech stvoření. Kdo se nechce ohnouti, ten bude zlomen, protože zastavení vzniknout nemůže.

Lucifer nechce v dobrotě vyčkávat na pozvolné zrání a zmohutnění lidských duchů. Nechce býti, jak by měl, milujícím zahradníkem, který opatruje, podpírá, a pěstuje rostlinky mu svěřené. V něm byl doslova učiněn „kozol zahradníkem“. Jedná se mu o zničení všeho slabého a pracuje v tomto směru bezohledně.

Při tom opovrhuje oběťmi, které jeho pokušení a léčkám podléhají. Chce, aby ve své slabosti zahynuly.

Má také ošklivost před nízkostí a sprostotou, které tyto padlé oběti vkládají do projevování jeho principu. Vždyť jen lidé dělají z něho onu hnusnou zavrženost, ve které se ukazují a projevují sami. Tím podněcují Lucifera ještě více, aby viděl v nich

tvory, kteří zasluhují jen zničení, ne však lásku a péči.

K provedení tohoto zničení nemálo přispívá princip vyžití, který přidružuje se jako přirozený následek k principu pokušení. Vyžití odehrává a dokonává se v nízkých oblastech temnoty. Používáním tak zvané psychoanalysy přijímají tento princip vyžití také již ti lidé, kteří provádějí tuto psychoanalysu pozemsky. Domnívají se, že také na zemi vyžitím člověk uzrává a že i zde vyžití osvobozuje.

Ale jaké nezměrné bědy musí provádění tohoto principu na této zemi přivoditi! Kolik zla zde může natropit! Na zemi nežije tak jako v oblastech temna pospolu jen stejnorodé. Avšak žije tu ještě vedle sebe a spolu temnější i světlejší. Pomysleme při tom jen na pohlavní život a podobné. Pronikne-li takový princip a provádí se v lidstvu, musí to býti na konec jen Sodoma a Gomorha, ze které není východiska. Pak může přivoditi konec jen hrůza největšího druhu.

Nehledě k těmto důsledkům, vidíme již dnes četné oběti podobných nauk, jak bez opory bloudí kolem. Jejich nepatrné sebevědomí a vůbec všechno osobní myšlení bylo zcela rozerváno a zničeno tam, kde důvěřivě očekávali pomoc. Stojí tu jako lidé, kterým byly plánovitě strhány šaty s těla, aby pak byli nuceni obléknouti nové, které se jim podávají. Takto obnažení lidé nedovedou však ve většině případů žel již nahlédnouti, proč mají ještě oblékati nové šaty. Plánovitým vtíráním se do jejich nejosobnějších věcí a práv pozbyli časem i pocit studu, který udržuje osobní sebevědomí. Tento pocit tvoří část tohoto sebevědomí a bez něho nemůže býti nic osobního.

Na takové rozvrácené půdě nelze již zřizovati novou

pevnou stavbu. Tito lidé, až na malé výjimky, zůstávají nesamostatnými. To se stupňuje až k dočasné bezradnosti, protože jim byla vzata i ta nepatrná opora, kterou dosud měli.

Oba principy, vyžití a pokušení, jsou spolu spojeny tak úzce, že před vyžitím nutně musí předcházeti pokušení. Jest to tedy zcela opravdové následování a šíření Luciferova principu.

Pravý duševní lékař nepotřebuje bourat. Ten zprvu uzdravuje a pak staví dále. Opravdový princip pomocí duchovního poznání přetvořuje falešnou žádost!

Používání tohoto principu bez lásky muselo Lucifera samozřejmě již z povahy věci samé oddalovati stále více od milující vůle všemohoucího Stvořitele. To přivedilo skutečnou odluku od Světla, čili vypuzení z něho a tím stále hlubší pád Luciferův. Lucifer je ten, kdo sám se odloučil od Světla. To jest totéž, jako vyvržený.

Zavržení muselo nastati rovněž podle stávajících prazákonů, podle nezvratné svaté vůle Boha Otce, poněvadž jiné dění není možné.

Jedině vůle Boha Otce, Stvořitele všech věcí jest všemocná a pevně zakořeněná i ve hmotném stvoření a jeho vývoji. Lucifer může sice vysílati svůj princip do hmotnosti, ale jeho konečný účinek bude se moci pohybovati vždy jen v prazákonech, stanovených Bohem Otcem a musí se utvářeti v jejich směru.

Tak může Lucifer dáti sice podnět k cestám, nebezpečným pro lidstvo, když toto následuje jeho nesprávný princip, nemůže však k ničemu nutiti lidi násilím, pokud se tito sami dobrovolně

k tomu nerozhodnou.

Lucifer může ve skutečnosti jen lákat a vábit. Ale člověk jako takový stojí ve hmotném stvoření pevněji nežli on. Stojí proto také mnohem bezpečněji a silněji, než by ho mohl Luciferův vliv zasáhnouti. Každý člověk je tím tak chráněn, že je pro něho desateronásobnou hanbou, nechá-li se zlákat touto silou, která u porovnání s ním jest mnohem slabší. Člověk má uvážit, že Lucifer sám stojí **mimo** hmotnost, kdežto člověk stojí pevnou nohou na známé půdě. Lucifer jest nucen ku provádění svých principů používati jen svého pomocného vojska, které jest sestaveno z lidských duchů, kteří podlehli pokušením.

Avšak každý lidský duch usilující vzhůru jest nejen dokonale schopen, aby jim čelil, nýbrž daleko je převyšuje svou silou. Jediný opravdový čin vůle stačí, aby dal zmizeti beze stopy celé armádě těchto Luciferových pomocníků. Ovšem jen v předpokladu, že lákání těchto svedených nenalezlo u něho žádného ohlasu ani ozvěny, na něž by se mohli zachytit.

Lucifer by byl vůbec bezmocný, kdyby se lidstvo snažilo poznávati prazákony Stvořitelem stanovené a bylo jich poslušno. Lidé však žel dnešním způsobem svého života stále více podporují jeho princip a musí proto také z větší části zahynouti.

Není možno, aby kterýkoliv lidský duch mohl vybojovati boj se samotným Luciferem z toho prostého důvodu, že následkem různého druhu podstat nemůže proniknouti až k němu. Lidský duch může přijíti do styku vždy pouze s těmi, kteří klesli vlivem falešného principu. Ten pak tvoří již základ jejich podstaty.

V důsledku Luciferova původu může se mu osobně přiblížit

a proti němu se postavit pouze ten, kdo jest stejného původu. Jenom takový může proniknouti až k němu. Musí to býti vyslanec Boží, přicházející z Božsky bezbytotného a tím naplněný a vyzbrojený svatou vážností svého poslání a spoléhající na pramen vší síly, na samotného Boha Otce.

Tato úloha jest přidělena ohlášenému Synu Člověka.

Tento boj jest osobní, tváří v tvář. Neodehrává se pouze symbolicky ve všeobecně, jak chtějí si to ze zaslíbení mnozí badatelé vykládati. Je to splnění zaslíbení v Parsifalu. „Svatého kopí“, to jest moci, použil Lucifer falešně a svým principem zasadil tak duchovně bytotnému bolestnou ránu v lidstvu, které jest jiskrami a výběžky tohoto duchovně bytotného. Tato moc, čili toto svaté kopí, bude mu v tomto boji odňato. Když pak se ocitne „v pravé ruce“, tedy při provádění pravého principu Grálu, principu čisté, přísné lásky, zahojí ránu, která jím byla zasazena rukou nepravou, tedy falešným používáním moci.

Luciferovým principem, tedy falešným používáním Božské moci, což jest souznačné se „svatým kopím“ v nepravé ruce, zasazuje se duchovně bytotnému rána, **kteřá se nemůže zahojiti**. Tato myšlenka jest v legendě obrazně vyjádřena výstižnou formou. Tento děj rovná se opravdu otevřené zející ráně.

Uvažme celý postup: Lidští duchové vytryskují jako nevědomé jiskry nebo zárodky ducha a vyskakují z nejnižšího okraje duchovně bytotného do hmotného stvoření. Očekává se, že tyto vytryskující části procházením hmotností probudí a vyvinou se k osobnímu vědomí a vrátí se po dokonání koloběhu do duchovně bytotného. Je to podobno oběhu krve v hrubohmotném těle! Ale Luciferův princip odvádí velikou část

tohoto duchovního proudu a tím se mnoho duchovně bytostného ztrácí. Proto nemůže se uzavřítí nutný koloběh a projevuje se to jako trvalý, zeslabující **odtok** otevřené rány.

Když však se ocitne „svaté kopí“, tedy Božská moc, ve správné ruce, která se řídí vůlí Stvořitelovou, tu ukáže správnou cestu duchovně bytostnému, které prochází hmotností jako oživující činitel a povede je vzhůru k jeho východisku do světlé říše Boha Otce. Pak se toto duchovně bytostné nebude již ztráceti, ale bude plynouti zpět k svému původu jako krev k srdci. Tím uzavře a zhojí se také tekoucí a zeslabující rána v tomto duchovně bytostném. Zhojení může tedy nastati jen tímže kopím, které ránu zasadilo.

Dříve však musí býti Luciferovi kopí odejmuto a musí přijíti do správné ruky! To se stane **v osobním** boji Syna Člověka s Luciferem!

Boje, které se potom k tomu připojí a zasáhnou do jemnohmotného i hrubohmotného, jsou jen pozdějšími účinky tohoto velikého boje, který musí přinéstí zaslíbené spoutání Lucifera, jež ohlašuje počátek tisícileté říše. Tyto boje znamenají vymýcení a vyplení následků Luciferova principu.

Tento princip směřuje proti vládě Božské lásky, jejíhož požehnání dostává se lidem na jejich pouti hmotností. Kdyby lidstvo prostě usilovalo za touto Božskou láskou, bylo by úplně ochráněno proti každému pokušení Luciferovu. On byl by zbaven všech hrůz, jimiž ho lidský duch obetkává.

Z bujné fantasmie lidských mozků vznikly i nestvůrné a ošklivé postavy, které se lidstvo mylně snaží připsati Luciferovi.

Ve skutečnosti z prostého důvodu rozdílné podstaty nemohlo ho spatřiti žádné lidské oko. Ani oko duchovní, ačkoliv často již za pozemského života jest schopno spatřovati jemnohmotnost onoho světa.

Lucifera možno naopak, proti všem stávajícím názorům, nazvati hrdým a krásným, nadpozemsky krásným, chmurného majestátu, jasných a velkých modrých očí, které však ledovým svým výrazem svědčí o nedostatku lásky. Není pouhým pojmem, jak si ho snažíte představití po marných jiných výkladech. On jest osobností.

Lidstvo musí se naučiti chápat, že i jemu jeho vlastní podstatou jest stanovena hranice, které nemůže překročiti nikdy. Ovšem ani v myšlení. Musí pochopit, že poselství s druhé strany této hranice mohou přicházeti jen cestou milosti. Nemůže se tak díti však ani prostřednictvím medií, která rovněž nemohou nějakými nezemskými stavy změnití svou podstatu a tím méně může se tak díti prostřednictvím vědy. Právě věda má příležitost pomocí chemie zjistit, že různost druhu může tvořiti hranice nepřekonatelné. Avšak tyto zákony pocházejí již z prapůvodu a nenalézáme jich teprve až v díle stvoření.